

Եկեք ինձի, բոլոր յոզևած ու քեռնատորուածներ...

Մայրթէոս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

*Մայիսի, 2021թ.
N4 (125)*

Հոյսւ լ փետուս 2009թ. Հայիսից

**ԱՐԴԱՐԻ ՈՒ ԱՄԲԱՐԻՇՏԻ
ՏԱՐԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆԸ**

**ՀԱՅՐ ԵՎ ՈՐԴԻ
ՓՈԽՀԱՐԱԲԵՐՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ**

ՈՒՐՆ ԱՂՈԹՔԻ ՄԵԶ Է

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Ապրիլ, 2021թ. №4(125)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Հրայր Ամիրբեկյան Արդարի և ամբարիշտի տարբերությունը.....	1
Գագիկ Բախշյան Հայր և որդի փոխհարաբերության մասին.....	4
Գրիգորի Կարաուսյուկ Ուժն աղոթքի մեջ է.....	8
Վասիլի Պավլով.....	10
Նիկոլայ Ագաֆոնովի վկայությունը.....	12
Փորձություն.....	14

Միքելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միքելի՝ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ԱՐԴԱՐԻ ՈՒ ԱՄԲԱՐԻՇՏԻ ՏԱՐԲԵՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մի անգամ ես խոսում էի մի նորահավատի հետ, որ դեռ Աստծու շնորհը չէր ճաշակել: Նա ասում էր. «Եղբայր ջան, ես պետք է գնամ ինքնասպան լինեմ»: Հարցնում եմ՝ ինչո՞ւ, ասում է. «Պատկերացնո՞ւմ ես՝ ինչքան զզվելի մարդ եմ ես, որ ամուսնացած լինելով, երկու երեխա ունենալով, հազար ու մի պիղծ միտք է անցնում գլխովս: Ես ապրելու իրավունք չունեմ, ինչքան շուտ մեռնեմ՝ այնքան լավ»:

Սիրելիներ, երբ Պողոս առաքյալը քարոզում էր շնորհը, ուզում էին նրան կտոր-կտոր անել, քառասունից ավելի մարդիկ որոշեցին չուտել, չխմել այնքան ժամանակ, մինչև Պողոսին չսպանեն: Ավետարանի քարոզչությունը մեծ հրաշք է:

Եղբայրն ասում է՝ ի՞նչ է իմ վիճակը, ասում եմ՝ դու փրկված ես, դու Աստծու զավակ ես: Եղբայրը մտածեց, թե իրեն ծաղրում եմ: Ես հարցրի. «Երբ այդ պիղծ բաներն անցնում են քո մտքով, դու քեզ ինչպե՞ս ես զգում, լա՞վ ես զգում, թե՞ վատ: Ասաց. «Ուզում եմ գլուխս քարին խփել, ի՞նչ լավ զգալ»: Ասացի. «Եթե այդպես է, ուրեմն դա քո ուզածը չէ»: «Այո՛, իհարկե իմ ուզածը չէ, բայց ես չեմ կարողանում հաղթել»:

Ասում եմ՝ երբ այդ մտքերն անհավատին են այցելում, նա իրեն վատ չի զգում և չի ուզում գլուխը խփել քարին, բայց դու զգվում ես դրանից, ուրեմն դու փրկված ես, քանի որ լույսն ես սիրում: Եթե դու քո սրտում ընտրել ես լույսը, այդ ընտրության համար Աստված քեզ իշխանություն է տալիս Իր որդին լինելու: Ու եթե դու այսօր ջախջախված ես, շփոթված, արդարի ու ամբարիշտի տարբերությունը չես տեսնում, ապա հետո «կդառնաք և տարբերությունը կտեսնեք» (Մաղ.3:18): Դու չես տեսնում, որ ամբարիշտը վատ չի զգում ու գլուխը քարին չի տալիս այդ մտքերից, իսկ դու զգվում ես:

Ես եղբորն ասացի, որ իր սրտի մեջ ընտրություն է եղել ինքը սիրել է լույսը, և որ ինքն ամբարիշտից ու աշխարհիկ մարդուց տարբեր է, բայց այդ տարբերությունը չի տեսնում: Եղբայրը դարձյալ ասում էր. «Ո՛չ, եթե ես Աստծուն ընտրած լինեի, այս վիճակում չէի

Պետրոս, 2021թ., № 4 (125)

հայտնվի»: Ես նրան ասում եմ. «Եթե դու Աստծուն ընտրել ես, քո մեջ կատարվել է Սուրբ Հոգու առաջին գործը, հիմա պետք է կատարվի երկրորդ գործը՝ տեսնել տարբերությունը»:

Ինչքան էլ քեզ բամբասեն, քարկոծեն, եթե դու քո սրտում որոշում ես Աստծուն ծառայել, մերժում ես մեղքը, Աստված Քրիստոսի արդարությունը քեզ տալիս է որպես հավիտենական պարգև: Սա Ավետարանն է, ուրախ լուր է, ցնծության լուր է: Դու տեղյակ չես, որ Աստված Իր արդարությունը քեզ է տալիս, դու արդար ես, դու չես տեսնում արդարի ու ամբարիշտի տարբերությունը:

Եթե դու ուզում ես քո մարդկային ուժերով հաղթել քո հպարտությանը, նախանձին, պատվիրանների ցուցակի մեջ ուզում ես ինչ-որ բանի հասնել արդարանալու համար, դա մարդկային արդարությունն է: Բոլոր բարի գործերը Աստծու հետ հանդիպելու, Աստծու շնորհիլ առնելու հետևանք են և ոչ թե պատճառ: Ավետարանը հրաշք է: Մեղքից զզվող և Հիսուսին «այո» ասող ամեն մի մարդու առատորեն շնորհվում է կյանքի ու արդարության պարգև. սա է Ավետարանը: «Եւ պիտի

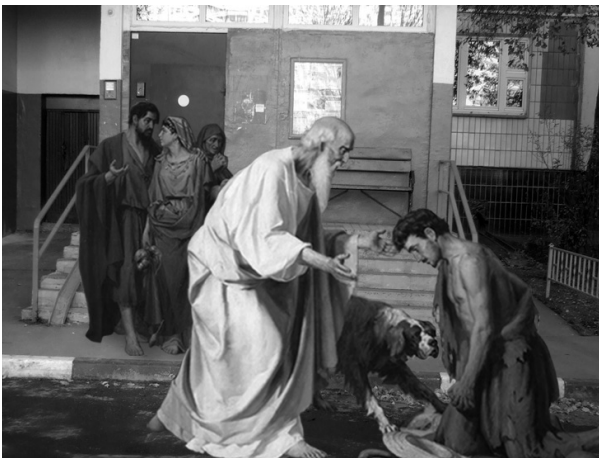
դառնաք, ու արդարին և ամբարշտին, Աստուծոյ ծառայութիւն ընողին եւ անոր ծառայութիւն չընողին տարբերութիւնը պիտի տեսնէք» (Մադաքիա 3:18)»: Եթե դու հավատքով ընտրել ես Աստծուն ու զզվում ես մեղքերից, այդ հավատքը յուզ է քո «ամանի» մեջ: Մենք ոչ թե չունեցողի պես պիտի չտեսնենք այդ յուզը, այլ պետք է հավատանք, որ ունենք, և որ այն կարող է շատանալ:

Երբ մարգարեի որդիներից մեկի կինը աղաղակեց Եղիսեին, Եղիսեն կնոջը խորհուրդ տվեց դատարկ ամաններ խնդրել հարևաններից ինչքան հնարավոր է շատ, ու այդ մի փոքր աման յուզը լցնել դատարկ ամանների մեջ: Կինը գնաց, իր և իր որդիների վրա դուռը ծածկեց և այդ մի փոքր յուզը սկսեց լցնել դատարկ ամանների մեջ: Եվ բոլոր ամանները յուզով լցվեցին, կինը վճարեց իր պարտքն ու ավելացածով ապրեցին ինքը և իր որդիները:

Միտե՛ք, փոխանակ այդ յուզը գործի և բերի վերջնական արդյունքի, սատանային հաջողվում է համոզել քեզ, որ դու «յուզ» չունես: Երբ որբևայրի կինը գնաց Եղիսեի մոտ, Եղիսեն հարցրեց՝ ի՞նչ ունես տանը: Կինն ասաց՝ մի փոքր յուզ կա: Ամբողջ հարցի լուծումն այդ յուզն էր, իսկ սատանան ուզում է, որ այդ յուզը մոռացվի:

Հավիտենական դարերից առաջ Աստված ծրագիր ուներ փրկելու մարդուն՝ ոչ թե նրա գործերին նայելով, այլ Իր նախախնամության ու շնորհի հա-

մեմատ: Այդ ծրագրի համաձայն՝ պիղծ ու գարշելի մարդը երբ հավատում է Աստծուն իր սրտի մեջ և ասում է. «Ես զգվում եմ մեղքից, Հիսուս, Դու ես իմ ընտրությունը», Աստված Քրիստոսի արդարությունը տալիս է նրան որպես հավիտենական պարգև: Սա է Ավետարանը, փառք Տիրոջը: Սա ցնծություն և ուրախություն է: Բայց մարդը փորձում է իր կամքը պարտադրել Աստծուն, ասում է՝ ես մինչև սեղան չնստեմ, չեմ հավատա, որ ինձ արդարության պատմուճան ես հազցրել:

Երբ անառակ որդին հորը դարձավ, հայրը նրան սկզբում պատմուճան հազցրեց, ապա՝ կոշիկներ, ոսկե մատանի, դրանից հետո միայն սեղան նստեցրեց: Մարդը, Ավետարանը չհասկանալով, ասում է՝ սկզբում սեղան կնստեմ, ու երբ Աստված ինձ այցելի, այդ ժամանակ կհավատամ, որ ինձ ներել ու արդարացրել է, իսկ քանի սեղան չեմ նստել՝ պատմուճան հազնողը չեմ: Սրանով մարդն իր կամքը փորձում է պարտադրել Աստծուն: Մտածում է, որ այդպես պետք է

լինի իր ծրագիրը, բայց մենք այսօր եկել ենք Աստծու կամքին հնազանդվելու և ասելու՝ ով որ սիրում է խավարը, նա կորսված է: Աստված սեր է, բայց չի կարող փրկել նրան, ով չի ուզում փրկվել: Իսկ ով որ Հիսուսին «այո» է ասել, պետք է անցնի մի ճանապարհ՝ խոնարհվի ու հասկանա, որ Աստված որպես հավիտենական պարգև Որդուն է տալու, որպեսզի բնակվի իր մեջ: Երբ որ Եսայիին բացվեց սա, նա ասաց. «Ես Տերոջմով մեծապես պիտի ցնձամ, ու իմ հոգիս իմ Աստուծովս պիտի ուրախանայ. քանզի ինձի փրկութեան հաղերձներ հազցուց, զիս արդարութեան պատմուճանով ծածկեց» (Եսայի 61:10):

Սիրելիներ, շատերը, չհասկանալով Աստծու շնորհը, Պողոսի մասին ասում էին՝ այս մարդը սովորեցնում է Մովսեսի դեմ ապստամբություն անել, բայց նա Մովսեսի դեմ ապստամբել չի սովորեցնում, նա սովորեցնում է, որ մեղքի վարձքը մահ է, իսկ Աստծու ձրի պարգևը՝ հավիտենական կյանք:

Երբ շնորհը հայտնվում է, մարդն իր կյանքում Սուրբ Հոգու միջոցով ստանում է հայտնություն, որ լույսն ընտրելու հիման վրա Աստված Քրիստոսի արդարության պատմուճանը որպես մեկ ամբողջություն պարզեց է իրեն, և նրա հոգին ցնծում է շնորհին հավատալով: Աստված մեզ շնորհել է ու տվել է այդ, բայց քանի որ չենք հավատում, խանգարում ենք, որ Քրիստոսն ապրի մեր սրտի մեջ:

Հրայր Ամիրբեկյան

Ձեպիկ, 2021թ., № 4 (125)

ՀԱՅՐ ԵՎ ՈՐԴԻ

ՓՈԽ ՀԱՐԱՔԵՐՈՒԹՅԱՆ ՄԱՍԻՆ

Սիրելիներ, ուզում եմ խոսել մեր և Աստծու փոխհարաբերության մասին, և թող Աստված օգնական լինի, որ ամեն մեկս տեսնենք, թե մեր և Աստծու միջև եղած փոխհարաբերությունը ինչպիսին է, և ինչպիսի փոխհարաբերություն է ուզում Աստված:

Անառակ որդու մասին առակից գիտենք, որ փոքր որդին հորից վերցրեց իր բաժինը և հեռացավ: Շատ դժվարություններից հետո նա վերադարձավ հոր տուն: Հայրը շատ ուրախացավ և գրկաբաց ընդունեց, սակայն եկե՛ք ուշադրություն դարձնենք մեծ որդուն և տեսնենք, թե մեծ որդին ինչ մտածելակերպ ու ինչ հոգեբանություն ուներ: Դուկասի 15:25-ում կարդում ենք. «Ու անոր մեծ որդին ագարակն էր, ու երբ կու գար ու տանը մօտեցաւ, նուագարաններուն և պարերուն ձայն լսեց: Ու ծառաներէն մէկը իրեն կանչելով՝ կը հարցնէր թէ այս ի՞նչ է: Անիկա ալ ըսաւ անոր, Եղբայրդ եկաւ, ու հայրդ պարարտ գուարակը մորթեց, վասն զի ողջ առողջ ձեռք ձգեց զանիկա: Իսկ ինք բարկացաւ ու չէր ուզեր ներս մտնել, ուստի իր հայրը դուրս ելլելով կ'աղաչէր

անոր: Եւ անիկա պատասխան տալով՝ ըսաւ հօրը, Ահա այսչափ տարի է որ քեզի կը ծառայեմ, ու բնաւ քու խօսքէդ դուրս չելայ, ու ինծի երբեք ուլ մը չտուիր, որ իմ բարեկամներուս հետ ուրախութիւն ընէի: Բայց երբ եկաւ այդ քու որդիդ, որ քու ստացուածքդ բոզերու հետ կերաւ, անոր մորթեցիր պարարտ գուարակը: Եւ անիկա ըսաւ անոր, Որդեակ, դուն միշտ ինծի հետ ես, ու իմ բոլոր ունեցուածս քուկդ է: Սակայն պէտք էր ուրախ ըլլալ և խնդալ, վասն զի այս քու եղբայրդ մեռած էր ու ողջնցաւ, կորսուած էր ու գտնուեցաւ»:

Սիրելիներ, հիմա եկեք տեսնենք մեծ որդու մտածելակերպը, հոգեվիճակը, և դրանից ելնելով՝ ապրելակերպը: Չէ՞ որ մարդն ինչպէս մտածում է, այնպէս էլ ապրում է: Նախ՝ նա չուրախացավ, բարկացավ և չէր ուզում ներս մտնել: Հետո պատասխանեց, որ ինքն այդքան ժամանակ ծառայում է հօրը և ոչ մի անգամ նրա խոսքից դուրս չի եկել: Արդյոք ինչպիսի՞ն էր հայր և որդի փոխհարաբերությունը: Սա կարծես նման էր ծառայի ու տիրոջ հարաբերությանը, որի արդյունքում ծառան չէր ստացել ոչ մի

պարզեցնելու: Եվ այստեղ մի հետաքրքիր պահ կա, որ այդ տան ծառաները տանն էին և տիրոջ հետ ուրախություն էին անում, իսկ ավագ որդին նոր ագարակից գալիս էր: Այստեղ երևում է նրա աշխատասիրությունը:

Ուզում եմ մեր ուշադրությունը դարձնենք հոր խոսքի վրա: Նա ասում է, որ ավագ որդին միշտ իր հետ է, և իր ամբողջ ունեցվածքը նրանն է: Այսինքն՝ այն ինչ որ ես ունեմ, այդ ամբողջը քոնն է, ի՞նչ ուլի կամ զվարակի մասին է խոսքը: Հոր հարաբերությունը հենց հայրական էր, բայց մեծ որդու հոգեբանությունը, ցավոք, որդիական չէր:

Սիրելիներ, երբ մենք ամեն անգամ այս առակը լսում կամ կարդում ենք, արդյոք մտածո՞ւմ ենք, որ գուցե մեր հարաբերությունն էլ մեր երկնային Հոր հետ այդպիսին է, գուցե մեր մեջ էլ կա այդ հոգեբանությունը, և մենք էլ ենք մտածում, որ մեր և Աստծու հարաբերությունը անել-չանելու, տալ-չտալու մակարդակի վրա է: Եվ եթե այդպես է, ապա Աստված երկնքից ինչպե՞ս է ինձ նայում՝ այս բանը արեցի, այս բանը չարեցի, սա պահեցի, սա չպահեցի, այստեղ մեղք գործեցի, այստեղ Իր խոսքից դուրս եկա, այստեղ՝ ոչ, և ես որոշում եմ, մտածում եմ, որ Աստծու սերը իմ նկատմամբ կախված է անել կամ չանելուց: Գաղատացիս 5:4-ում գրված է մի շատ

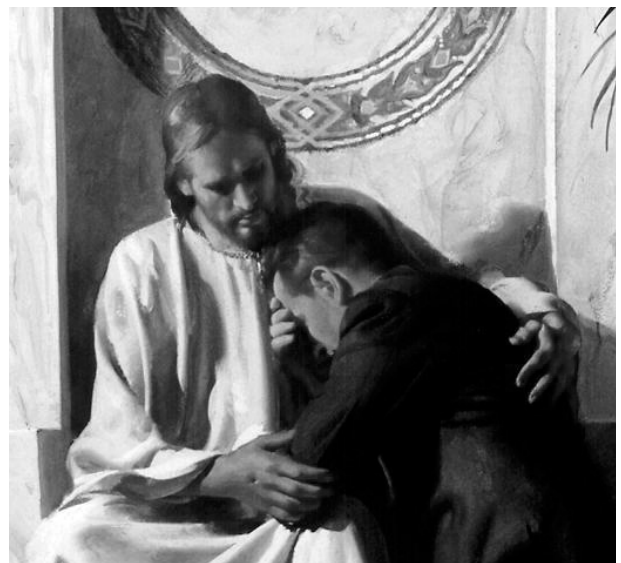
դիպուկ խոսք. «Խափանուած եք դուք Քրիստոսէ, որ օրենքով արդարանալ կուզեք, և շնորհքէն ինկած եք»: Եթե մարդն ուզում է օրենքով արդարանալ, այսինքն իր մեջ այդ հոգեբանությունն է, այդ մտածելակերպն է, թե՛ ինքը պետք է այս կամ այն բաները անի, որպեսզի Աստված իրեն սիրի ու ընդունի, փրկի ու տանի երկինք, և մարդը այդ անել-չանելու դաշտի մեջ է տեսնում իր փրկությունը, ապա Աստծու Խոսքը այս վիճակի համար շատ հստակ է ու շատ խիստ է ասում՝ խափանված եք Քրիստոսից ու շնորհից ընկած: Ռուսերեն քարգմանության մեջ ասվում է՝ մնացել եք առանց Քրիստոսի: Այսպիսի վիճակում գտնվող մարդը մնում է առանց Քրիստոսի, կորցնում է Քրիստոսին և ընկնում է ուրիշ դաշտ, նրան այդ կերպ խաբում է հակառակորդը և հայր-որդի փոխհարաբերության, սիրո դաշտից տանում է դեպի անել-չանելու, տեր ու ծառա հարաբերության դաշտ: Երբ մենք կարդում ենք անառակ որդու մասին առակը, այդտեղ չենք տեսնում, որ մեծ որդին ագարակ է մտնում որդիական իրավունքով: Նա այդտեղ գտնվող բազմաթիվ ծառաների պես է իրեն պահում, ու այդ ժամանակ հայրը նրան ասում է, որ այն, ինչ ինքն ունի, ամենը նրանն է: Մեծ որդին արդյոք ինչո՞ւ չէր հավատում ու չէր ընդունում, որ այդ տան ողջ ունեցվածքի ժառանգորդը ինքն է:

ՊԵՏԵԼԻ, 2021թ., № 4 (125)

Աստված մեզ ի՞նչ խոստում է տալիս: Աստված, որ մեզ կանչել է, արդյոք ասել է, որ մենք պետք է որոշակի բաներ անենք Իր համար, որպեսզի Ինքն էլ մեզ գոնե մի քիչ օրհնի և վերջում էլ մի կերպ տանի երկինք: Արդյոք այսպիսի՞ն է իմ և Աստծու հարաբերությունը: Չէ՞ որ մենք վերստին ծնվածներ ենք և վերստին ծնվել ենք ոչ թե որպես ծառաներ, այլ որպես որդիներ ու ժառանգորդներ, ովքեր ուղղակի միայն ծնվելով և ուրիշ ոչ մի բան չանելով ժառանգում, ստանում են իրենց հոր ունեցվածքը: Հռովմ. 8:15-ում կարդում ենք. «Քանզի դուք ծառայութեան հոգին չառիք կրկին վախճալու, հապա որդեգրութեան հոգին առիք, որ անով կը կանչենք Աբբա Հայր»: Մենք Աստծուն հաճելի լինելու համար ծառայության հոգով չենք կատարում Նրա կամքը, այլ Հայր և որդի հարաբերության մեջ ենք կատարում այդ կամքը:

Այո՛, սիրելիներ, մենք ծառայում ենք երկրի վրա, Հիսուսն էլ, լինելով Միածին Որդի, եկավ երկիր և ծառայեց մարդկանց ու կատարեց Իր գործը, բայց հոգեբանությունը տեր ու ծառա հոգեբանություն չէր: Ինչպիսի՞ն էր Նրա աղոթքը. «Հայր, ես գիտեմ, որ Դու Ինձ միշտ լսում ես, գիտեմ, որ Դու միշտ ինձ հետ ես»: Կար միմիայն Հայր և Որդի հարաբերություն: Հռովմ. 8:16-17-ում գրված է. «Նոյն ինքն Հոգին վկայութիւն կու տայ մեր հոգիին հետ, թէ մենք Աստուծոյ որդիներն ենք.

Եւ եթէ որդիներ, ուրեմն ժառանգներ, Աստուծոյ ժառանգներ ու Քրիստոսի ժառանգակիցներ. որպէս զի, եթէ իր չարչարանքներուն կցորդ ըլլանք, իր փառքին ալ հաղորդ ըլլանք»: Կատարվում է վերստին ծնունդի այդ հրաշքը, որ ես դառնում եմ Աստծու որդի, և եթե որդի եմ, ուրեմն իրավունք ունեմ ժառանգության վրա, և այդ ժառանգությունը երկնային արքայությունն է:

Աստված չի ուզում, որ մենք ապրենք ընկճված ու ծառայի հոգեբանությամբ՝ մտածելով, որ եթե հանկարծ մի սխալ բան անենք, ապա Աստված անմիջապես մեզ կպատժի, այլևս մեզ չի սիրի ու չի փրկի: Բայց շատ հետաքրքիր է, որ ամենաընկած ժամանակ էլ Աստված խոսում է մարդու հետ. «Որդյա՛կս, ես քեզ գնել եմ Իմ միածին որդու՝ Հիսուս Քրիստոսի արյունով, դու Իմն ես, Ինձ ես պատկանում: Վե՛ր կաց, կանգնի՛ր, քայլի՛ր և առա՛ջ գնա, դու պետք է հաղթող լինես, քանի որ դու վախի հոգի չես առել»: Երբ մենք նախում ենք՝ տեսնում ենք, որ մեծ որդին

կարծես վախի մեջ էր, նա այդքան ժամանակ վախեցել էր հորից մի ու ուզեր կամ օգտվեր հոր ունեցվածքից: Եթե ինքը չկասկածեր, որ հայրը տալու է, ապա կուզեր, կամ էլ կվերցներ նույնիսկ առանց հարցնելու: Յավոք, մարդն Աստծու հանդեպ միշտ կասկածներ ունի՝ արդյոք Աստված ինձ այս բանը կտա՞, ինձ համար այս բանը կանի՞, թե՞ ոչ, կփրկի՞, թե՞ չի փրկի: Բայց չէ՞ որ ամբողջ Սուրբ Գիրքը խոսում է Աստծու սիրո մասին: Հռովմ.8:31-32 խոսքերն ասում են. «Ուրեմն ի՞նչ ըսենք այս բաներուն համար. եթե Աստուած մեր կողմն է, ո՞վ պիտի ըլլայ մեզի հակառակ: Ան որ իր որդւոյն չխնայեց, հապա մեր ամենուն համար մատնեց զանիկա, ալ ի՞նչպէս անոր հետ ամէն բաները մեզի չպարգևեր»: Սիրելիներ, Աստված մեզ համար Իր ամենաթանկն է տվել՝ Իր Միածին Որդուն, ուրեմն մենք ինչո՞ւ ենք անդադար այն մտքին, որ Աստված այս բանը չի անի կամ այս բանը մեզ չի տա, կամ առավել ևս՝ ինչո՞ւ ենք մենք այդ փոքր բաների մասին ընդհանրապես մտածում: Սիրելիներ, ուզում եմ, որ մենք մշտապես ուշադրություն դարձնենք մեր և Աստծու փոխհարաբերությանը: Չէ՞ որ սա ամեն մեկիս ներքին կյանքն է, այն ամենակարևորն է: Մենք գալիս ենք եկեղեցի, հավաքվում ենք, լսում ենք քարոզներ, կարդում ենք Սուրբ Գիրք, և սա շատ լավ է, բայց այս ամենի նպատակը պետք է լինի այն, որ այդ

բոլորը մեր ու Աստծու փոխհարաբերության մեջ մեզ տանի հայր ու որդի վիճակին:

Սիրելիներ, փրկությունը անհատական է, և մենք ամեն մեկս որպես անհատ կանգնելու ենք Աստծու առաջ, և Աստված ուզում է, որ ամեն մեկիս մեջ կառուցվի աստվածապաշտությունը, երկրպագությունը, Հայր և որդի հարաբերությունը, որպեսզի մենք մոտենանք Աստծուն, ճանաչենք Նրան, ապրենք Իր հետ և լինենք ոչ թե խորթ, այլ հարազատ զավակներ: Չէ՞ որ Նա մեզ որդեգրելուց առաջ նախ ծնել է, տվել է վերստին ծնունդ, և մենք ծնունդով ենք Աստծու որդիներ: Իսկ դա նշանակում է հարազատություն, և այդ հարազատության մեջ ոչ մի արգելք չկա, չկա անել-չանելու հոգեբանություն: Իհարկե, երբ մարդն ապրում է Աստծու հետ միաբան, արդեն ինքնըստինքյան նրա կյանքը փոխվում է, և նրա արարքները հաճելի են լինում Աստծուն, և դա շատ լավ է, քանի որ Նա ուզում է, որ մեր կյանքը փոխվի, և մենք Իր հետ լինենք մտերիմ, հարազատ, այդ նոր կյանքը թագավորի մեր մեջ: Աստծու սերը մեր նկատմամբ երբեք չի փոխվում և բոլորովին կապ չունի մեր վիճակի ու արարքների հետ:

Սիրելիներ, մենք երբևէ մտածե՞լ ենք, թե երկրի և երկնքի մեջ մեզ ավելի հարազատ ով ունենք Աստծուց զատ: Դա իմ կինն է, իմ մայրը, իմ ամուսինը, իմ երեխան, արդյոք ո՞վ է մեր ամենահարազատը: Տերն ուզում է, որ Ինքը

Ձեռագիր, 2021թ., № 4 (125)

լինի մեր ամենահարազատը: Մենք չենք կարող Նրան դնել ծնողների, ընտանիքի, երեխաների կողքին, դրանք այլ հարթություն են, և բնական է, որ նրանք մեզ համար թանկ են: Բայց, սիրելիներ, Աստծուն ու Նրա սերը երբեք ոչ մեկի և ոչ մի բանի կողքին չի կարելի դնել, քանի որ Նա մեր ամեն ինչն է, և Նրանից վեր ոչինչ ու ոչ մի բան գոյություն չունի, Նա է առաջինը և վերջինը մեր կյանքում: Թող Աստված մեզ բոլորիս և ամեն մեկիս առանձին օրհնի և օգնական լինի, որպեսզի մեզնից ոչ ոք չլինի ավագ որդու կարգավիճակում, և երբեք չապրենք ծառայի հոգեբանությամբ, չլինենք վախեցած, խեղճացած: Չէ՞ որ փոքր որդին էլ եկավ հոր տուն՝ մտածելով, որ եթե հայրն իրեն որպես որդի չընդունի, գոնե որպես ծառա կընդունի, քանի որ

ինքն իրեն այլևս որդի լինելու արժանի չէր տեսնում: Այստեղ մենք տեսնում ենք հոր մեծ սերը, որը նա ուներ իր զավակի հանդեպ: Փոքր որդին էլ ետ դառնալիս դեռ չէր ճանաչում իր հորը, բայց երբ ետ եկավ, տեսավ հոր սերը, նրա ընդունելությունը, նրա հոգատարությունը, կարծես նոր սկսեց հասկանալ, թե ինչպիսին է իր հայրը, նոր սկսեց ճանաչել նրան, ճանաչել այն մեծ սերը, որ հայրը տաժում էր իր զավակի, իր որդու նկատմամբ, անկախ նրա վիճակից:

Սիրելիներ, եկեք մոտենանք մեր Աստծուն, ճանաչենք մեր Հորը, մեկանանք Նրա հետ, վստահենք Նրան, և թող մեր ամենահարազատն ու ամենամտերիմը լինի Աստված: Փառք Տիրոջը: Ամեն:

Գազիկ Բախշյան

ՈՒՃՆ ԱՂՈԹՔԻ ՄԵՋ Է

Ինչո՞ւ պետք է աղոթեն Աստծուն հվատացողները: Սուրբ Հոգուց վերստին ծնվածները (Հովհ. 3:6-7) պետք է ապավինեն իրենց Արարիչ Աստծուն և Նրա Որդի Հիսուս Քրիստոսին, որ այս աշխարհ եկավ մարդկային մարմին հագած, Գողգոթայի խաչի վրա նահատակվեց մեր մեղքերի համար և հարություն առավ մեզ արդարացնելու համար:

Որքան հաճախ ենք մենք աղոթում,

այնքան շատ հոգևոր զորություն ենք ստանում Տիրոջից մեղքի դեմ պայքարելու համար: Աղոթքը ոչ միայն մեղքի նկատմամբ հաղթանակի դռան բանալին է, այլ նաև հավատացյալ մարդու զարկերակը: Եթե մարդը չի աղոթում, նրա հոգևոր կյանքն ու կապն Աստծու հետ դադարում է:

Մարգարեները, առաքյալները և արդարները աշխատում էին հաճախակի աղոթքներ բերել Աստծուն, Նրա

հետ սերտ կապ ունենալ: Աստված նրանց պատասխանում էր երազներով, տեսիլքներով և նույնիսկ ձայնով էր հաղորդակցվում: Աղոթքի զորությունից նույնիսկ շարժվում էր այն տեղը, որտեղ առաքյալներն աղոթք էին անում:

Դանիել մարգարեն Բաբելոնի թագավորի առաջին նախարարն էր ու նրա գլխավոր խորհրդականը: Այդքան զբաղված լինելով հանդերձ նա ժամանակ էր գտնում օրը երեք անգամ ծնկի գալու Աստծու առաջ: Աստված էլ նրան երազներ մեկնաբանելու իմաստություն էր տալիս և ապագայի մասին մարգարեանալու շնորհք:

Աստված անձամբ հայտնվեց Պողոս առաքյալին և կանչեց նրան Ավետարանը քարոզելու (Գործք 9 գլ.): Պողոս առաքյալը բացառիկ տաղանդավոր մարդ էր, նա կատարելապես գիտեր Աստծու օրենքը: Նա եկեղեցիներին տասնչորս ուղերձ է գրել, որոնցով արդեն երկու հազար տարի

խրատվում են քրիստոնյաները, և այդ բոլոր ուղերձների մեջ հորդորում է հավատացյալներին անդադար աղոթք անել: Նա խնդրում էր նաև իր համար աղոթել, որպեսզի կարողանա Աստծու Խոսքը Սուրբ Հոգու զորությամբ համարձակորեն վկայել մարդկանց:

Սուրբ Գրքում շատ տեղեր կան, որոնցում խոսվում է քրիստոնյայի կյանքում աղոթքի անհրաժեշտության մասին և հորդորվում է ամեն պարագայում աղոթք անել:

«Ամեն աղոթքով ու խնդրուածքով ամեն ատեն աղոթք ըրէք Հոգիով, ու այս բանին վրայ հսկեցէք կատարեալ յարատևութեամբ ու աղաչանքով՝ բոլոր սուրբերուն համար» (Եփ.6:18):

«Բանի մը համար հոգ մի ըրէք. Հապա ամեն բանի մէջ աղոթքով ու աղաչանքով, գոհութիւնով մէկտեղ, ձեր խնդրուածքը Աստուծոյ յայտնի ըլլա» (Փիլ. 4:6-7):

«Շարունակ աղոթքի ետևէ եղէք, անոր մէջ արթուն մնալով գոհութեամբ» (Կող. 4:2):

«Ամեն ատեն ուրախ եղէք: Անդադար աղոթք ըրէք: Ամեն բանի մէջ գոհութիւն տուէք, այս է Աստուծոյ կամքը Քրիստոս Յիսուսով ձեր վրայ» (ԱԹես. 5:16-18):

«Ինձի կանչէ, ու քեզի պատասխան տամ, և քեզի մեծ ու խորին բաներ պատմեմ, զորոնք դուն չես գիտեր» (Երեմիա 33:3):

Գրիգորի Կարպուսյոյի

ՊԵՏԻԿ, 2021թ... Մ 4 (125)

ՎԱՍԻԼԻ ՊԱՎԼՈՎ

Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Բանակում Վասիլին հալածանքի և կտտանքների է ենթարկվում որպես հավատացյալ, բայց մնում է հավատարիմ քրիստոնեական հավատքին ու չի վախենում դավանել իր հավատքը: Աստված նրան ուժ է տալիս, որպեսզի կարողանա դիմակայել փորձություններին:

1917թ. Վասիլին վերադառնում է հարազատ տուն: Մի քանի տարի հետո Սլաբոդեա գյուղի մոտ կառուցվում է մի նոր գյուղ, որտեղ էլ սկսում են ապրել Վասիլին և մի շարք հավատացյալներ: Գյուղի անունը դնում են «Նադեժդա»՝ հույս: Մինչև այժմ էլ գյուղը կրում է այդ անունը:

Անցնում են տարիներ, և այդ գյուղում հիմնվում է բապտիստական մեծ եկեղեցի: Նրանք իշխանություններից ստանում են Աստվածաշունչ քարոզելու թույլտվություն:

Վասիլին լսել էր Սուրբ Հոգով մկրտված եկեղեցու մասին, բայց միշտ սխալ էր համարում նրանց: Դա տևեց այնքան ժամանակ, մինչև մի օր մասնակցեց Սուրբ Հոգով մկրտված Ավետարանի Հավատքի Քրիստոնյաների հավաքույթին: Հետագայում նա այդ մասին այսպես է գրում. «Քսան տարի ես բապտիստ էի, և միշտ

քարոզել եմ Քրիստոս, ընդունել եմ միայն ջրով մկրտությունը այնքան ժամանակ, մինչև մի օր Օդեսայում մասնակցեցի Սուրբ Հոգով մկրտված Ավետարանի Հավատքի Քրիստոնյաների հավաքույթին: Ես, որ նախկինում հալածում էի Հոգով մկրտության վարդապետությունը, սկսեցի մտածել այդ ուղղությամբ: Ես սկսեցի խորությամբ ուսումնասիրել Աստծու Խոսքը և աղոթում էի Աստծուն, որ Նա ինձ ցույց տա ճիշտ ճանապարհը:

Մասնակցելով Օդեսայի ժողովին՝ զգացի Աստծու ներկայությունը և լսեցի մի ձայն, որն ինձ ասում էր. «Մավո՛ղ, Սավո՛ղ, ինչո՞ւ ես ինձ հալածում, դժվար է քեզ խթանի դեմ կից զարնել»: Ես ընկա ծնկներիս վրա և սկսեցի աղիողորմ լացով աղոթել: Հենց այդ ժամանակ մկրտվեցի Սուրբ Հոգով: Դա 1924 թվականի օգոստոսի 27-ն էր: Երբ վերադարձա իմ եղբայրների մոտ և պատմեցի, որ մկրտվել եմ

Սուրբ Հոգով, նրանք ինձ շնորհունեցին և դուրս հանեցին համայնքից: Ես աղոթում էի եղբայրներիս համար, որպեսզի նրանք ևս ընդունեն Սուրբ Հոգով մկրտվելու վարդապետությունը: Շուտով նրանցից շատերը եկան, գղջացին և Սուրբ Հոգով մկրտվեցին: Փառք Տիրոջը»:

Հարևան գյուղում իշխանության ներկայացուցիչներից մեկի կինը բռնվել էր չար ոգով: Ամուսինը կապում է կնոջը և տանում հոգեբուժարան: Ճանապարհին նրան տեսնում է Վասիլին ու հարցնում, թե ինչու է կապել կնոջը: Լսելով պատասխանը՝ այդ մարդուն հարցնում է, թե արդյոք հավատո՞ւմ է, որ Աստված կարող է բժշկել իր կնոջը: Ամուսինը պատասխանում է, որ եթե Աստված բուժի՝ ինքը կհավատա: Վասիլին նրան հանձնարարում է կնոջը տանել թողնել Նադեժդա գյուղում և երեք օր հետո գալ նրա ետևից:

Մարդն այդպես էլ անում է, իսկ Վասիլին երեք օրով գնում է մի ուրիշ վայր քարոզելու: Երրորդ օրը, երբ

վերադառնում է, տեսնում է, որ եղբայրները որքան էլ աղոթել են, ոգին կնոջ միջից դուրս չի եկել: Երբ Վասիլին մի քանի եղբայրների հետ առանձնանում և աղոթում է, ոգին կնոջ միջից դուրս է գալիս: Սա տեսնելով՝ ամուսինն ընդունում է Աստծուն որպես Տեր ու Փրկիչ: Այս ամենի մասին լսում են հարևան գյուղացիները, բարեկամները, և նրանցից շատերն սկսում են մասնակցել ժողովներին:

Աստված Վասիլի Պավլովին շատ շնորհներով էր օժեյլ. նա մարդկանց տեսնելով կարողանում էր ասել, թե ինչ մեղքի մեջ են: Մի օր հավատացյալներից մեկն աշխատանքի վայրից մի քանի մեխ է գողանում: Երբ գնում է հավաքության, մինչև սկսելը Վասիլին նայում է այդ մարդուն և ասում. «Այն, ինչ քոնը չէ՝ գողացել ես, ետ վերադարձրու: Նայի՛ր, որ չգցես գրպանիցդ, քանի որ ձախ գրպանդ ծակ է»: Իսկ նրա միջոցով հիվանդություններից բժշկվելը դարձել էր սովորական երևույթ:

Բայց առանց հաւատքի անհնար է Աստուծոյ հաճոյ ըլլալ. վասն զի ան որ Աստուծոյ կը մօտենայ, պէտք է որ հաւատայ թէ Աստուած կայ, և թէ վարձահատոյց կ'ըլլայ անոնց որ զինք կը փնտռեն:

Եփեսացիս 11:6

Գիտնալով որ ձեր հաւատքին փորձառութիւնը համբերութիւն կը գործէ: Բայց համբերութիւնը կատարեալ գործ թող ունենայ, որպէս զի կատարեալ ու ամբողջ ըլլաք, ու բանի մը պակսութիւն չունենաք:

Հակոբոս 1:3-4

Պատմություն, 2021թ., № 4 (125)

ՆԻԿՈԼԱՅ ԱԳԱՖՈՆՈՎԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Ծնվել եմ 1960թ. սովորական սովետական ընտանիքում: Մանկությունից զբաղվում էի լեռնադահուկային սպորտով և տասնվեց տարեկանում արդեն ոչ միայն քաղաքի, այլ նաև մարզի չեմպիոն էի ու պատրաստվում էի ընդգրկվել ԽՍՀՄ մանկապատանեկան հավաքականի կազմում, ինձ տեսնում էի լեռնադահուկային սպորտի ԽՍՀՄ հավաքականի ավագ մարզիչ, սակայն դժբախտ պատահարը վերջ դրեց իմ բոլոր ծրագրերին: Ես վնասվածք ստացա և ոչ միայն սահել, այլև քայլել չէի կարող:

Ես խորը հոգեկան ճգնաժամ էի ապրում: Իմ ընտանիքն Աստծուն չէր ճանաչում, և բնականաբար ես էլ էի հեռու Նրանից: Սակայն այդ իրավիճակն ինձ դրդեց, որ ես փնտրեմ Նրան և օգնություն խնդրեմ Ամենակարողից: Եվ իսկապես, Աստված իմ ծածուկ աղոթքը լսեց և ինձ ոտքի հանեց: Երբ բժիշկները զարմացած ասում էին «սա հրաշք է», ես քաջություն չունեի ասելու, որ դա իմ ծածուկ աղոթքի պատասխանն է:

Բնական է, որ ես չէի կարող վերադառնալ մեծ սպորտ, այդ պատճառով

սկսեցի փնտրել գումար վաստակելու այլ ճանապարհներ:

Յոթանասունական թվականների վերջն էր... ինչ-որ տեղ աշխատելով ես չէի կարող վաստակել այնքան, որքան ցանկանում էի: Ես սկսեցի փնտրել գումար վաստակելու այլ ճանապարհներ: Այդ ճանապարհներն ինձ չորս անգամ բանտ տարան: Երբ չորրորդ անգամ ազատագրվեցի ժամկետը լրանալուց հետո դուրս եկա բանտից, տեսա, որ գումար ես շատ ունեմ, իսկ ահա ուրախություն չկա: Ընդհակառակը, սարսափում էի իմ կյանքի համար: Քաղաքում տեղաշարժվում էի մեքենայով, գրպանումս նռնակն ու ատրճանակը պատրաստ պահած, քնում էի ատրճանակը բարձիս տակ:

Հարազատներիս երջանկացնելու երազանքս չիրականացավ: Այդ ժամանակ հայրս արդեն տասնութ տարի է մահացել էր (հարբած վիճակում կախվել էր), եղբորս հետ ոչ մի հարաբերություն չունեի, մորս էլ շատ հազվադեպ էի տեսնում:

Ես շատ լուրջ մտածեցի, թե ով եմ ես՝ «ճարտարապետ Կոլյաս», որ ահ ու սարսափ էր տարածում շրջապատի վրա, և ես ինքս էլ վախենում էի ուրիշ-

ներից: Կյանքիս կեսն անցկացրել էի ազատագրկման մեջ, բանդիտական ծեծկռտությունների ընթացքում ստացած բազմաթիվ վիրավորումներից հետո չունեի մի թոք, երեք մետր աղիք, ստամոքսիս մեկ երրորդը, լյարդիս կեսը, բացի դրանից, ունեի բազմաթիվ կոտրվածքներ: Եվ այս ամենը վախից ու սարսափից բացի ոչինչ չէր տվել ինձ ու շրջապատիս: Ու ես հիշեցի, որ երբ պատանի հասակում վեր կացա հաշմանդամի սայլակից, իմ բազմաթիվ ընկերներից ոչ մեկն իմ կողքին չէր այդ ժամանակ, և ինքս իմ նկատմամբ ունեցած խղճահարությունս փոխվեց դաժանության: Ես հասկացա, որ այն նպատակը, որը ես ունեի, ուղղակի ունայնություն էր:

Դրանից հետո ես կորցրի հետաքրքրությունը թե՛ կյանքի, թե՛ շրջապատի և թե՛ ինքս իմ նկատմամբ: Այդ ժամանակ կյանքին հրաժեշտ տալու ցանկությունն անսահման էր, սակայն ինձ ինքնասպանությունից ետ էր պահում հորս թաղմանը եկած երկու տատիկներից լսած խոսքը. «Ափսոս, մեղք

էր, չէ՞ որ ինքնասպանները երկինք չեն մտնում»:

Ես չգիտեի, թե ինչ է «երկինքը» կամ «այն աշխարհը», բայց հասկանում էի, որ ինքնասպանություն անել չի կարելի: Այդ ժամանակ միտք հղացա, որ ոչ թե ես ինձ սպանեմ, այլ մեկ ուրիշը, և սկսեցի մարդկանց դրդել, որ ինձ սպանեն, սակայն դա էլ հակառակ ռեակցիան առաջացրեց, և մարդիկ սկսեցին ինձնից խուսափել:

Մի օր տնից դուրս եկա ու ինձնից մոտ հարյուր մետր հեռավորության վրա տեսա տասնյակ տարիների ստաժավոր թմրամոլ Յուրային, որ կատարյալ երջանիկ տեսք ուներ: Ես դիմեցի դեպի Յուրան, սակայն նա ինձնից սկսեց փախչել: Ես վազում էի նրա ետևից՝ հաստատ գիտենալով, որ իմ հարցի պատասխանն ունի: Վերջապես նրան բռնեցի... Ես նայում էի նրան ու տեսնում, որ նա երջանիկ է: Երբ մոտեցա՝ հասկացա, որ դա հերոին չէ, որովհետև նրա աչքերն ապակյա չէին, էֆեդրին չէ, որովհետև բիբերը լայնացած չէին: Ես թմրանյութերի բավական փորձ ունեի, որպեսզի քննեմ, ես փորձել եմ ամեն ինչ... Յուրան ուղղակի երջանիկ էր: Երբ հասա նրան, հարցրի. «Ի՞նչ է, նոր թմրանյութ եմ հնարել»:

- Այո՛, պատասխանեց նա:
- Իսկ ի՞նչ է անունը, հարցրի:
- Հիսուս Քրիստոս:
- Ես քեզ լուրջ հարց եմ տալիս:

ՊԵՐՍԻԿ, 2021թ... Մ 4 (125)

- Իսկ ես քեզ լուրջ եմ պատասխանում:

Ես բռնեցի նրա ձեռքից ու ասացի. «Մինչև ամեն բան չպատմես, ես քեզ բաց չեմ թողնի»: Այդ պահին ես չգիտեի, թե նա ինձ ինչ է պատմելու և ով է Հիսուս Քրիստոսը, սակայն ես հաստատ գիտեի, որ Յուրան ինձ համար շատ կարևոր լուր ունի, դեռ ավելին՝ ես հասկանում էի, որ այն, ինչը ես ողջ կյանքիս ընթացքում փնտրել եմ, հիմա Յուրան գիտի:

Յուրան ինձ պատմեց Հիսուս Քրիստոսի և այն մասին, թե ինչպես է Նա փոխել իր կյանքը: Մենք գնացինք

նրա տուն և աղոթեցինք...

Դա տասնհինգ տարի առաջ էր: Այսօր ես ծառայում եմ եկեղեցում, ունեմ կին և երկու աղջիկ, դասավանդում եմ զանազան Աստվածաշնչյան կազմակերպություններում, իսկ երբ այցելում եմ մորս, որի ութսուներեք տարին արդեն լրացել է, ինձ թվում է, թե նա ոչ թե քայլում է, այլ երջանկությունից ճախրում է օդում՝ գոհանալով Աստծուց, որ վերադարձրել է իր որդուն:

Ահա մի ցնցող պատմություն այն մասին, թե ինչպես կարող է Աստված փրկել մարդուն:

ՓՈՐՁՈՒԹՅՈՒՆ

Ավտոկայան հասանք թե չէ, ավտոբուսը տեղից շարժվեց: Եթե գոնե կես ընթացքում տեղ հասնեինք, մենք այդ ավտոբուսում կլինեինք: Հիմա ստիպված էինք գիշերն անցկացնել ավտոկայանի սպասարանում... Բեժանը մտքի մեջ կռիվ էր տալիս ինքն իր հետ: «Այս ինչ անհաջողություն է, և այս ամենը նույն օրը»:

Անհաջողությունները հետապնդում էին Բեժանին ամեն քայլափոխին: Կրասնոդարի մերձկայարանային հրապարակում գողացան կնոջ պայուսակը: Դիշտ է, պայուսակը հին էր, բայց նրա մեջ էր կնոջ անձնագիրը.

հիմա ինչպե՞ս պետք է հատեն երկու սահման, այն էլ գրկի երեխայի հետ: Համ էլ ավտոբուսը... դա արդեն չափից շատ էր: Բեժանը ներսից այրվում էր. «Ինչո՞ւ, ինչո՞ւ է Աստված թույլ տալիս այս ամենը: Մի՞թե Նա որոշել է ինձ նման տկար մեկին այդպես փորձել»:

Հանկարծ երեխան սկսեց լացել: Բեժանը զայրացած դիմեց կնոջը.

- Ի՞նչ պատահեց, կտրի՛ր երեխայի ձայնը:

- Ինչո՞ւ ես ինձ վրա գոռում, չե՞ որ ես էլ նույն վիճակում եմ, ինչ դու, - ասաց կինն ու արցունքոտ աչքերը երեխայի բարուրին հպեց:

Ձեպիկ, 2021թ., № 4 (125)

«Միայն սա էր մնացել, որ իրարից էլ նեղանանք ու վերջ», ինքն իրեն մտածեց Բեժանը: Փշում էր լեռնային սառը քամին, հիդրոմետ ծառայությունը կանխատեսում էր ձյուն ու բուք: «Ուրեմն լեռնանցքի ճանապարհը կփակվի, տեսնես ինչքան ժամանակ... առանց գումարի ի՞նչ պետք է անենք», - տազնապով մտորում էր նա, - և ինչո՞ւ է Աստված այսպիսի փորձություններ թույլ տալիս»:

Հանկարծ Բեժանը հիշեց Տիրոջ խոսքերը, որ մեզ մարդկային փորձությունից զատ այլ փորձություն չի պատահի: Բեժանը շուրջը նայեց ու տեսավ, որ այդտեղ գտնվող բոլոր մարդիկ էլ նույն վիճակում են՝ նստած սպասում են իրենց ավտոբուսին, սակայն նույն պահին էլ ինքն իրեն հերքեց. «Չէ, նույն վիճակում չեն, նրանք գոնե անձնագիր ու գումար ունեն, և նրանց ոչ ոք չի փորձում: Դժվար է հավատացյալ լինելը, ճիշտ որ փշոտ է հավատացյալ մարդու ճամփան»:

Բետոնե հատակից սառնությունը թափանցում էր ոսկորները: «Բեժա՛ն, ես մըսում եմ», - շշնջաց կինը: Բեժանը վերնագգեստի կոճակներն արձակեց ու կնոջը փաթաթվեց: «Տե՛ր, ինձ փորձում ես՝ փորձիր, սակայն այս խեղճ կնոջս ինչո՞ւ ես տանջում», - շարունակում էր մտքում Աստծուց դժգոհել Բեժանը:

- Երիտասարդ, վերցրե՛ք այս ծած-

կոցը, թե չէ մինչև լույսը բացվի՝ կսանեք,- ասաց հարևան նստարանին նստած տարեց կինն ու նրան մեկնեց մի հաստ, տաք ծածկոց:

- Շնորհակալ եմ,- ասաց ուրախացած Բեժանը, սակայն նույն պահին նորից նրան համակեցին տազնապալից մտքերը. «Ինչպե՞ս կանցնենք սահմանները: Աստված կօգնի՞ մեզ, թե՞ չէ: Ինչո՞ւ մինչև հիմա Աստված Իր օգնող ձեռքը չի մեկնել...»:

- Բեժան, վաղն ավտոբուս կլինի՞,- հարցրեց կինը:

- Իսկ ես ի՞նչ իմանամ,- դառնացած պատասխանեց նա,- եթե Աստված կամենա, ապա կլինի, իսկ եթե ոչ՝ ապա մենք հավերժ կմնանք այս ավտոկայանում:

- Նա կկամենա, Բեժա՛ն, Նա մեզ չի թողնի,- ասաց կինը:

«Կկամենա... ի՛նչ երեխայական միամտություն... եթե կամենար, ապա մենք արդեն վաղուց մեր տանը կլինեինք: Ի՞նչ գիտես, որ Նա կկամենա»: Ծանր մտքերից նա չէր կարողանում քնել: Լուսաբացին մոտ վերջապես կարողացավ քնել: Նրան խորը քնից արթնացրեց կնոջ ձայնը.

- Բեժա՛ն, ավտոբուսը եկավ:

Վերջապես նրանք ավտոբուսում էին: Ոլորապտույտ ճանապարհը բարձրանում էր դեպի ձյունապատ լեռները: Բեժանը քնից արթնացավ, երբ հանկարծ ավտոբուսը կանգ առավ: Վարորդը դուրս եկավ մեքե-

ՊԵՏԻԿԻ, 2021թ., № 4 (125)

նայից, նրան հետևեցին նաև ուղևորներից շատերը:

- Ի՞նչ է պատահել,- հարցրեց Բեժանը հարևան մատարանին մատած տղամարդուն:

- Վթար է տեղի ունեցել, երեկվա ավտոբուսը ձորն է գլորվել,- պատասխանեց նա:

Բեժանը դուրս եկավ մեքենայից ու քարացավ անդունդի եզրին. դա նախորդ օրվա ավտոբուսն էր, որից իրենք ուշացել էին:

- Բեժան, դա երեկվա մեր ավտոբո՞ւսն է,- հարցրեց կինը, և պատասխանը լսելիս նրա մեծ սև աչքերը սարսափից կամաց-կամաց կլորացան:

- Բոլոր ուղևորները մահացե՞լ են:

- Սե՛կն էլ չի փրկվել,- պատասխանեց ամուսինը:

Միայն այն մտքից, որ իրենք նույնպես կարող էին լինել այդ ավտոբու-

սում, Բեժանի ողջ մարմինը ցնցվում էր: «Ուրեմն Աստված մեզ ի սկզբանե պաշտպանում էր ու հոգ էր տանում, իսկ ես...», - ամոթով մտածում էր Նա:

Մինչև սահման հասնելը Բեժանը քարացած մտածում էր կատարվածի մասին: Նրան ուշքի բերեց սահմանապահի ձայնը. «Ձեր փաստաթուղթը»: Նա մեկնեց իր անձնագիրն ու սպասում էր, թե ինչ պետք է լինի կնոջ հետ, սակայն սահմանապահ զինվորը կնոջը բոլորովին էլ ուշադրություն չդարձրեց, իսկ Վրաստան մտնելիս սահմանապահները նույնիսկ ավտոբուսի սրահ չմտան: Ավտոբուսն ուղղություն վերցրեց դեպի Թբիլիսի: Բեժանը նստել էր դեմքով դեպի պատուհանը, և նրա աչքերից հոսում էին շնորհակալության արցունքները:

*Արկադի Բերիձե
Վրաստան, Բաթումի*

Օրհնեալ ըլլայ այն մարդը՝ որ Տերոջը կ'ապաւինի, ու անոր յոյսը Տէրն է: Անիկա ջուրերու քով տնկուած ծառի պէս պիտի ըլլայ, որ իր արմատները գետի քով երկնցնելով, տաքութեան գալը չտեսներ. հապա անոր տերևը կանանչ կ'ըլլայ, ու երաշտութեան տարին նեղութիւն չքաշեր, ու պտուղ տալէն ետ չմնար:

Երեմիա 17:7-8

Ձեզի մարդկային փորձութենէ զատ ուրիշ չէ պատահած. բայց Աստուած հաւատարիմ է, որ ձեզ պիտի չթողու ձեր կարողութենէն ատելի փորձուիլ, հապա փորձութեանը հետ ազատութեան միջոց մըն ալ պիտի տայ, որպէս զի կարող ըլլաք համբերել:

Ա Կորնթացիս 10:13

ՍԻՐԵԼԻ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ եւ ուզում է, որ դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին Հովհաննու 3:16-ում կարդում ենք, «Որովհետեւ Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միակից Որդուն տվեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծու եւ Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետեւյալ հեռախոսահամարներով:

Երևան		
Ազան	093 813153	Մալխասյան Օնիկ
Զեյրուն	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան Լևոն
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 843504	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055-72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099-87-38-88, 077-87-38-80	Լազարյան Անարտ
Նորքի զանգված	091-16-49-45	Ամտունյան Արթուր
Շենգավիթ, Գարբախ	077-55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093-53-25-26	Ամիրջեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Երջաններ		
Արովյան	094-91-43-24	Ջեշիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան Վաչերի
Աշտարակ	098-01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Աստրան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094-20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077-70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	098-46-12-61	Ստյոպա, 094-68-67-68
Գավառ	093-68-84-92	Ամնուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան Մինր
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան Ռոբերտ
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան Մինր
Ծամբարակ(Կարմիր)	093-73-31-73	Հարությունյան Սուրեն
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093-28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093-48-76-43	Նաթարյան Արթուր
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան Արթուր

